

Bijna tweehonderd jaar geleden begon Franz Schubert met het schrijven van een nieuw muziekstuk. Dat heeft hij nooit afgemaakt. Over de oorzaak daarvan tast men nog steeds in het duister. Het werk staat bekend als Die Unvollendete. Oftewel het onafgemaakte. In het stuk heeft de componist de moeizame relatie met zijn vader verwerkt. Ik moest hieraan denken toen ik vorige week de column in deze Nieuwsbrief las. Daarin schrijft Almar Otten over zijn unvollendete bodemthriller. Over de oorzaak daarvan is meer bekend.

Tweemaal stond ik met Almar Otten op een podium. De eerste keer was in Lunteren waar wij samen een presentatie gaven voor het congres Bodem Breed. Dat ging goeddeels ongeïmproviseerd en geïmproviseerd, wat het voor ons best wel spannend maakte. Wij spraken over bodem en grond in muziek en literatuur. Ook mochten wij van de organisatie de congresgangers uitnodigen ideeën in te dienen voor een bodemthriller. Die zou geschreven worden door Almar, met een bijrol voor mij als bodemkundig ondersteuner. Voor zover dat nodig was natuurlijk. De thriller zou het jaar daarop als geschenk aan de deelnemers van het congres worden uitgereikt.

In mijn fantasie vergeleek ik Almar en mijzelf als het schrijversduo Nicci French. Deze echtelieden schrijven om de beurt een hoofdstuk en geven zo een vervolg op elkaars stukken. Almar had al een plot bedacht en daar was ik heel blij mee. Mij ontbreekt de fantasie om een spannende verhaallijn met een onverwachte ontknoping te bedenken. Ik moet eerlijk bekennen dat ik soms aan het einde van een film of tv-serie de hoofdpersoon niet herken. Daarom was ik superblij met een ondersteunende rol op bodemkundig gebied en toch mijn naam op het boek.

De ideeën van de deelnemers aan Bodem Breed voor de bodemthriller heb ik nooit onder ogen gekregen. Almar kan ze vast wel vinden op zijn oude computer. Hij schrijft over een bijeenkomst in New Delhi waar de hoofdpersoon een baan krijgt aangeboden. Zou hij daar toevallig een gesprek hebben opgevangen? Ging dat over een virus dat ergens ter wereld uit een laboratorium was ontsnapt dat alleen met PFAS kon worden bestreden? Of over een geheime afspraak om de GGD te infiltreren en zo sturing te geven aan de interpretatie van milieugegevens rond grote bedrijven? Of over de wedloop om de zeggenschap over mijnen met zeldzame aardmetalen, nodig voor de energietransitie? Of heel misschien wel over een nieuwe, wereldwijde definitie voor grond? Alleen Almar kent het antwoord.

De bodemthriller van Almar is voor 14 procent gereed. Het was een voorschot op de echte start. Ook hier gaat over de relatie tussen een zoon en zijn vader. Die is in dit geval gelukkig uitstekend. Van het project om ook de laatste 86 procent aan het papier toe te vertrouwen is niets terecht gekomen. De bezuinigingen in de bodemsector sloegen toe. De toegezegde subsidie kon niet worden uitgekeerd. Het uitgeven van de bodemthriller werd daarmee financieel onmogelijk. Ik had het hele idee min of meer verdrongen. Totdat Almar er weer over schreef.

Gelukkig komen bodem en grond weer in de belangstelling, als vanouds na de nodige (?) schandalen en giftige verhalen op voorpagina's van landelijke dagbladen. Dat heeft iets vertrouwds. Wie weet gaat de rest van het verhaal toch geschreven worden en komen we te weten hoe het verhaal begint en afloopt. Wat er in New Delhi werd besproken. Wie er als lijk via de Waal in de Noordzee belandde. En hopelijk vindt die voltooiing plaats door een blakend gezonde Almar Otten, waar nodig bodemkundig ondersteund door ondergetekende in dito conditie.

Mede namens de overige columnisten wens ik u een aangename vakantie toe. Tot over een paar weken.